

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **K. M.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Dvorským, advokátem, se sídlem nám. T. G. Masaryka 588, Zlín, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 10. 2004, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 9. 2007, č. j. 33 Cad 30/2007 - 28,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Pavlu Dvorskému, se sídlem nám. T. G. Masaryka 588, Zlín, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 800 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadá usnesení krajského soudu blíže označené v záhlaví tohoto rozsudku, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované z 27. 10. 2004. V kasační stížnosti uplatňuje stěžovatel důvod subsumovatelný pod důvod kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), konkrétně své námitky směřuje proti závěru krajského soudu, že byly splněny podmínky pro odmítnutí žaloby jako opožděné, a uvádí další skutečnosti především k činnosti Úřadu práce ve Zlíně.

Krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení uvádí, že rozhodnutí žalované z 27. 10. 2004 bylo stěžovateli známo nejpozději 12. 11. 2004. Žaloba byla doručena Okresnímu soudu ve Zlíně osobně dne 28. 11. 2006. Tento soud dne 13. 2. 2007 vydal usnesení

č. j. 0Nc 458/2006 - 11 o zastavení řízení a poučil stěžovatele o možnosti podat do 1 měsíce od právní moci usnesení žalobu u příslušného Krajského soudu v Brně. Stěžovatel podal žalobu ke Krajskému soudu v Brně dne 27.2. 2007. Krajský soud podle ustanovení § 72 odst. 3 s. ř. s. považoval žalobu za podanou k věcně příslušnému soudu dnem jejího podání k soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení, zde tedy dnem 28. 11. 2006. Lhůta stanovená v ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. k podání žaloby podle krajského soudu v daném případě uplynula dne 12. 1. 2005. Vzhledem k tomu, že žaloba byla podána dne 28. 11. 2006, byla podána opožděně, a proto krajský soud žalobu odmítl.

Stěžovatel v kasační stížnosti (jejím doplnění) uvádí, že napadené rozhodnutí žalované mu bylo doručeno v období mezi 8. a 12. listopadem 2004, v doplnění žaloby ze dne 24. 4. 2007 však uvedl, že mu bylo doručeno poštou již dne 8. 11. 2004, přičemž na fotokopii rozhodnutí žalované, které k tomuto podání připojil, je uvedena poznámka „8-11-04“. Uvádí, že žalobu proti rozhodnutí žalované podal u Okresního soudu ve Zlíně dne 11. 1. 2005 a tím dodržel stanovenou lhůtu (v doplnění kasační stížnosti tvrdí, že žalobu podal 10. 1. 2005). Toto podání se však, podle slov stěžovatele, ztratilo, a tudíž nemohlo být ani postoupeno příslušnému soudu k rozhodnutí. Tuto skutečnost dokládá vyjádřením předsedy Okresního soudu ve Zlíně z 28. 11. 2006. O důvodech, které ho vedly k podání „druhé“ žaloby ze dne 28. 11. 2006, o níž se vedlo řízení skončené napadeným usnesením, se nezmiňuje. Dále zdůrazňuje, že v dané době nebylo rozhodnuto o přidělení právního zástupce a on sám si z finančních důvodů nemohl právní pomoc zajistit.

Žalovaná se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvody, které lze subsumovat pod důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jde tedy o důvod přípustný podle § 104 odst. 4 téhož zákona. Nejvyšší správní soud za této situace napadené usnesení krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud k uplatněné námitce přezkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu, kterým byla žaloba odmítnuta pro opožděnost, netrpí vadami, které by způsobovaly jeho nezákonnost (tedy zda byla aplikována přílehlavá právní norma na dostatečně a úplně zjištěný skutkový stav věci). Krajský soud ve svém rozhodnutí aplikoval ustanovení § 72 s. ř. s. V § 72 odst. 1 s. ř. s. je stanovena lhůta dvou měsíců pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Lhůta dvou měsíců začala běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek (§ 40 odst. 1 s. ř. s.) a skončila uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty (§ 40 odst. 2 s. ř. s.). popř. nejbližší následující pracovní den (§ 40 odst. 3 s. ř. s.). Z hlediska skutkového je třeba pro posuzovanou věc zjistit, kdy bylo napadené rozhodnutí žalované stěžovateli oznámeno.

V řízení před krajským soudem nebylo prokázáno, kdy přesně bylo stěžovateli napadené rozhodnutí oznámeno, ale bylo nepochybně zjištěno, že nejpozději 12. 11. 2004 již bylo stěžovateli známo a měl je ve své dispozici, neboť 12. 11. 2004 datoval dopis žalované, v němž poukazuje na výši důchodu 2964 Kč, což byla výše stanovená rozhodnutím žalované z 27. 10. 2004. Krajský soud považoval tedy až tento den za den rozhodný pro počátek běhu lhůty k podání žaloby. Podle krajského soudu lhůta pro podání žaloby uběhla 12. 1. 2005. Rozhodnutí žalované, kterým se přiznává důchod, se nedoručují způsobem, z něhož by soud mohl nepochybně zjistit den doručení rozhodnutí (doručuje se bez použití doručenek). Stěžovatel

v doplnění žaloby k výzvě krajského soudu dne 24. 4. 2007 sdělil, že rozhodnutí žalované ze dne 27. 10. 2004 mu bylo doručeno dne 8. 11. 2004 (toto datum je ručně vyznačeno i na rozhodnutí, které soudu poskytl). Pokud soud považoval za těchto okolností za den doručení až 12. 11. 2004, postupoval výrazně ve prospěch stěžovatele; tento postup Nejvyšší správní soud akceptuje.

Dále bylo třeba zjistit, zda stěžovatel podal žalobu proti rozhodnutí žalované nejpozději 12. 1. 2005. Řízení před krajským soudem bylo zahájeno v důsledku podání žaloby u Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně, dne 27. 2. 2007. Této žalobě předcházela žaloba podaná dne 28. 11. 2006 u Okresního soudu ve Zlíně, v níž bylo jako žalované označeno Ministerstvo práce a sociálních věcí, přičemž předmětem řízení měla být „náprava stanovené výše starobního důchodu“. Řízení o této žalobě Okresní soud ve Zlíně zastavil pod č. j. 0Nc 458/2006 - 11 dne 13. 2. 2007, neboť se nejednalo o věc, která by náležela do věcné příslušnosti soudů rozhodujících v oblasti soukromoprávních vztahů (§ 104b zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád). Pokud stěžovatel podal po zastavení tohoto řízení žalobu u krajského soudu ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí, pak platí, že žaloba ve správním soudnictví byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení, tj. 28. 11. 2006 (§ 72 odst. 3 s. ř. s.). Jestliže krajský soud považoval den 28. 11. 2006 za den podání žaloby ve správním soudnictví, přičemž za poslední den lhůty pro podání žaloby označil den 12. 1. 2005, a považoval tedy žalobu za opožděnou ve smyslu § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pak vyšel ze správných skutkových zjištění a aplikoval na věc dopadající právní normy. Odkaz krajského soudu na judikaturu Nejvyššího správního soudu (věc sp. zn. 3 As 30/2005), v níž tento soud obdobně posoudil včasnost podání žaloby za situace, kdy byla nejprve podána u soudu rozhodujícího věci občanskoprávní, a zdůraznil, že byla-li žaloba podána u soudu rozhodujícího věci občanskoprávní po uplynutí lhůty pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s., pak je namístež ji odmítnout jako opožděnou podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., byl rovněž učiněn zcela případně. Stěžovatel v řízení před krajským soudem nikdy netvrdil, že podal žalobu, ať již u soudu rozhodujícího věci občanskoprávní, či správní, přede dnem 12. 1. 2005. Pouze v doplnění žaloby ze dne 24. 4. 2007 na posledním řádku v závorce je údaj „žaloba o důchod leden 2005 u Okr. soudu ve Zlíně na ČR“ v souvislosti se žádostí o ustanovení zástupcem advokáta pro řízení o žalobě. V kasační stížnosti ze dne 27. 9. 2007 pak uvádí, že „žádost o důchod podána u Okr. soudu ve Zlíně na ČR leden 2005...Upřesňuji podána 11. 1. 2005“. V doplnění kasační stížnosti ustanoveným advokátem dne 13. 12. 2007 je pak obsaženo tvrzení, že podal žalobu u Okresního soudu ve Zlíně dne 10. 1. 2005, jejímž obsahem byl podnět k přezkoumání rozhodnutí žalované, přičemž tuto žalobu tento okresní soud ztratil. Toto tvrzení mělo být důkazně podepřeno vyjádřením předsedy Okresního soudu ve Zlíně ze dne 29. 8. 2005. Z tohoto vyjádření sp. zn. Spr 475/2005 však pouze plyne, že stěžovatel se nějakým podáním z 22. 7. 2005 dožadoval informace o nějakém blíže nespécifikovaném dřívějším podání, přičemž takové podání se Okresnímu soudu nepodařilo identifikovat, a Okresní soud žádal stěžovatele, aby mu zaslal kopie takových podání, aby mohl v těchto věcech učinit bližší zjištění. Žádné další důkazy ani důkazní návrhy ke svému tvrzení, že podal žalobu u Okresního soudu ve Zlíně buď 10. nebo 11. 1. 2005, Nejvyššímu správnímu soudu ani krajskému soudu stěžovatel neposkytl.

Nejvyšší správní soud rovněž nemůže vytýkat krajskému soudu, že za této situace zvláštním procesním postupem nerozhodl o žádosti na ustanovení zástupce (advokáta) ex offio, neboť v případě opožděné podané žaloby by zcela zřejmě byla naplněna podmínka § 36 odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 8 s. ř. s., totiž zjevná nemožnost úspěchu ve věci.

Ostatními okolnostmi, které stěžovatel uváděl v kasační stížnosti a jejím doplnění, zejména ve vztahu k historii jeho možností získat zaměstnání, působení Úřadu práce, a výši důchodu, se Nejvyšší správní soud zabývat nemohl, dílem pro jejich irrelevantnost, dílem proto, že neposuzoval meritum věci, tedy výši důchodu. Ale i za těchto okolností obiter dictum

lze uvést, že výše důchodu z důchodového pojištění závisí především na počtu let pojištění a výši dosahovaných příjmů. Ve sporu o výši důchodu nelze hodnotit, z jakých důvodů nebyla doba pojištění delší či výdělek vyšší.

Kasační stížnost stěžovatele tedy neshledal Nejvyšší správní soud za této situace důvodnou, a proto mu nezbylo, než dle § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítnout.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalované, přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění je však podle ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovaná, přestože měla ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nemá.

Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 8. 11. 2007, č. j. 33 Cad 30/2007 - 44, ustanoven pro řízení o kasační stížnosti zástupce JUDr. Pavel Dvorský. Tomu Nejvyšší správní soud přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání písemného podání soudu podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném k datu provedení úkonu. Výše odměny za jeden úkon právní služby pak činí podle ustanovení § 7 bod 2. ve spojení s ustanovením § 9 odst. 2 a 3 písm. f) advokátního tarifu 500 Kč. Dále Nejvyšší správní soud přiznal na náhradě hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (jeden úkon právní služby po 300 Kč). Ustanovenému zástupci se tedy přiznávají náhrady nákladů v celkové výši 800 Kč. Pro zaplacení odměny pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. července 2008

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu